

[Peter Duetoft]

Jeg skal bare gøre hr. Henning Dyremose opmærksom på, at det, vi snakker om, er bidrag, der svinger i overensstemmelse med arbejdsløsheden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 327:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende reguleringer af overførsler m.v. (Ændrede reguleringsbestemmelser).

Af finansministeren (Lykketoft).

(Fremsat 25/5 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Klaus Hækkerup (S):

Arbejdsmarkedsbidrag indkræves, før man når frem til den personlige indkomst, og pengene tages altså fra den enkelte lønmodtager eller selvstændige erhvervsdrivende. Tilsvarende sker der en endda rigelig kompenserende lettelse for så vidt angår den indkomstskat, den pågældende lønmodtager eller selvstændige erhvervsdrivende derefter skal betale.

For så vidt angår overførselsindkomster reguleres de i takt med lønudviklingen fratrukket lønmodtagerens arbejdsmarkedsbidrag. Det bevirker, at folk på overførselsindkomst, der ikke får andel i skattelettelsen, fordi deres indkomst er så lav, vil blive dårligere stillet, hvis man ikke foretager en opregulering af de beløb, der overføres.

Derfor indeholder det lovforslag, vi nu behandler, en lang, lang række bestemmelser i

forskellige ministeriers lovgivning om opregulering af en række beløb og beløbsgrænser, sådan at de pågældende modtagere af overførselsindkomster fortsat kan blive lige så godt eller, om man vil, lige så ringe stillet, som de var før bruttoskattens indførelse.

Jeg skal derfor anbefale det pågældende lovforslag til vedtagelse som en konsekvens af det lovforslag, hvis behandling vi netop har afsluttet her i Tinget.

Jens Jørgensen (KF):

Det lovforslag, vi behandler her, lyder teknisk i sin indledning: Forskellige lovbestemmelser, reguleringer, overførsler m.v. Det er vigtigt at understrege som ordfører for Det Konservative Folkeparti i den her sag, at vi ikke bare lægger armene over kors, fordi det her er en følgelovgivning som følge af de skattelove, som vi har behandlet igennem flere dage.

Det, der er vigtigt, er for det første spørgsmålet om reguleringsstidspunkt og for det andet spørgsmålet om ekstraordinære opreguleringer af ydelser i 1994 i sammenhæng med samtidighedsbegrebet og med den bruttoficering, som man diskuterede i sidste uge. Det er f.eks. bruttoficeringen af pensioner, der medfører en forøgelse af pensionisternes indtægtsgrundlag, og det kan, hvis man ikke ændrer reglerne, give nogle negative virkninger f.eks. i forbindelse med den boligydelse, de skal have.

Derfor ser vi trådene i det her lovforslag som et forsøg på at finde en balance, så der ikke bliver fordele til den ene side og fordele til den anden side, og det vil vi som indfaldsvinkel forholde os positivt til. Men der er et enkelt men, og det er det, der er det væsentligste i denne her sammenhæng.

I bemærkningerne til lovforslaget står på side 6 i første spalte begrebet satsreguleringsprocent – jeg skal nok spare den talstærke forsamling for højt læsning – og går vi videre til side 7, anden spalte, ad 3. Ekstraordinær opregulering af beløb m.v. i 1994, ser vi igen begrebet satsregulerede beløb, og dér har jeg den oplevelse, må jeg sige til finansministeren, at satsreguleringerne og satsreguleringsprocenterne er meget svært, meget tungt stof, og jeg vil ikke ind i en diskussion eller et skænderi om, hvorvidt den ene procent eller den anden brøk skulle være større eller mindre. Jeg vil bare i al stilfærdighed påpege, at spørgsmålet om

[Jens Jørgensen]

satsreguleringsprocenter er forligsstof. Der er indgået et flerkanter politisk forlig om satsreguleringsprocenterne, og da satsreguleringsprocenter – som også det næste lovforslag handler om – indgår som en vigtig del i bemærkningsmaterialet, føler jeg, at det er nødvendigt at sige på nuværende tidspunkt, at jeg ikke på Det Konservative Folkepartis vegne kan tage stilling til selve dette lovforslag. Der er indarbejdet spørgsmål om satsreguleringsprocenter, som er forligsstof, og derfor må det forhandles også uden for denne sal med lige præcis de parter, som indgår i forliget om satsreguleringsprocenterne.

Helge Sander (V):

Jeg må tilstå, at Venstre og ikke mindst jeg selv personligt er noget overrasket over dette og det næste forslag, for helt i forlængelse af hr. Jens Jørgensens indlæg kan jeg sige, at i den sidste debat, der var her i Tinget, inden vi havde en lille pause, nemlig om forespørgslen fra Fremskridtspartiet om arbejdsløsheden, den 14. januar 1993, satte jeg nogle spørgsmålstegn ved hele satsreguleringsystemet, hvilket medførte en række spørgsmål, hvor der måtte kaldes ministre til for at få gjort helt klart, at det, som Venstre fremkom med ved den lejlighed, ikke kunne have noget på sig, for herom var der et forlig blandt syv partier. Det fik jeg, det fik Venstre på det kraftigste påtalt den 14. januar 1993.

Derfor må jeg tilstå, at jeg blev temmelig overrasket, da jeg så regeringen komme med det, vi har på bordet nu, og jeg må sige ganske enkelt, at jeg ikke kan tage stilling til det på nuværende tidspunkt. Jeg har selv mærket på min egen krop, at det er forligsstof, og det må jeg henholde mig til indtil videre.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det siger sig selv, at hvis man får lavet en skattereform og en bruttoficering, og hvad det nu hedder alt sammen, må der naturligvis ændrede reguleringer til af overførselsindkomsterne. Der kan ikke være tale om andet.

Når det er sagt, må jeg sige, at alt afhængigt af, hvordan de forhandlinger kommer til at se ud, og hvordan resultatet bliver af de forhandlinger, kan SF tage stilling til det her. Men der skal ikke herske tvivl om, at reguleringer må der til, hvis man laver de store ændringer, som

der er lagt op til. Det ser vi i øjnene under alle omstændigheder. Vi vil selvfølgelig godt se, hvordan grundlaget for reguleringerne kommer til at se ud.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Jeg vil bare for god ordens skyld sige til fru Lilli Gyldenkilde, at det var hr. Jes Lunde, der i forespørgselsdebatten den 14. januar 1993 rejste spørgsmålet om respekt for forlig, og jeg vil gerne citere fra spalte 4635:

»Derfor synes jeg, det er interessant for SF at vide, om den finansminister, som vi indgik forliget med, sådan at vi fik sikret, at dagpengene udviklede sig i takt med lønningerne på arbejdsmarkedet, vedstår det forlig.«

Jeg vil også godt nævne, at det var det satsreguleringsforlig, der gjorde, at de seks finanslovpartier i november forhandlede intenst med SF, for at der skulle være et syvpartiforlig om udmøntningen af satsreguleringspuljen. Jeg regner med, at SF ligesom alle andre partier, der har været med i det forlig, selvsagt vedstår forliget, ligesom jeg gjorde på regeringens vegne den 14. januar.

Må jeg citere mig selv fra spalte 4636:

»Jeg vil gerne sige til hr. Jes Lunde, at jeg ligesom hr. Helge Sander fuldt og helt vedstår forliget . . .«.

Og senere i spalte 4636:

»Respekten for forliget ligger i, at man først ændrer det, når man er enige om at ændre det.«

Jeg formoder, at den konklusion også er gældende under en ny regering.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Hr. Henning Dyremose ved udmærket, at når SF har været med i forlig, står vi ved det forlig, der er indgået.

Når det er sagt, må det naturligvis også siges, at det betyder ikke, at man for evig tid ikke kan lave nye reguleringer af overførselsindkomsterne, hvis der bliver vedtaget reformer, som betyder, at reguleringer er nødvendige.

De to ting mener jeg ikke er modstridende. Det er SF's holdning.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Jeg er glad for, at fru Lilli Gyldenkilde, hvad jeg også forventede, bekræftede, at et forlig selvsagt skal respekteres.

Så er jeg sikker på, at når fru Lilli Gyldenkilde læser nærværende lovforslag og det næste, der er til debat her i Folketinget, vil fru Lilli Gyldenkilde give os ret i, at disse forslag ikke kan ændres, uden at de forhandles mellem forligspartierne og aftales mellem forligspartierne.

Poul Nødgaard (FP):

Når man nærlæser det foreliggende lovforslag, får man et indtryk af, hvordan skattereformens eventuelle gennemførelse vil indvirke på en række områder, således som disse er nærmere beskrevet i forslaget.

At reguleringstidspunktet for overførselsydelse skal ændres fra 1. juli til 1. januar, synes ret indlysende, da det vil være i harmoni med en eventuel skattereforms igangsætningsdato. De mange ekstraordinære opreguleringer af ydelse og beløb, således som dette er beskrevet i lovforslagets bemærkninger under 2 og 3, ser umiddelbart rigtige ud, da de skattefrie ydelse ikke opnår kompensation gennem skattenedsættelser.

Jeg skal ikke gå dybere ind i det utal af reguleringer m.v., som forslaget lægger op til, men blot sige, at finansministeren forhåbentlig helt af egen drift lader sit ministerium gå i gang med at give os her i Folketinget en række tal-eksempler til illustration af, at det vil være rigtigt at gennemføre de mange reguleringer, der her er tale om. Jeg må indrømme – det kan være, jeg læser lovforslaget forkeret – at der er tale om en masse teknik i det.

Jeg kender ikke noget til det forlig, man taler om, men det gør vel de 6-7 partier, der har indgået det.

Men jeg går ud fra, at hvis man i Arbejdsmarkedsudvalget af Finansministeriet får forelagt striber af eksempler fra alle de områder, der er tale om, så enhver soleklart kan se, at det mere eller mindre er noget, der rent lovteknisk skal bringes på plads, og det fremgår, at det egentlig ikke rækker noget økonomisk, så vil jeg have svært ved at se, at man vil kunne modarbejde forslaget.

Vi er ikke med i skattereformforhandlingerne – det har jeg tidligere sagt til finansministe-

ren uden at få noget svar på det – så vi kan heller ikke tage noget medansvar for det foreliggende forslag.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil blot sige, at CD støtter det her forslag, og det gør vi i øvrigt også med det næste.

Jørgen Estrup (RV):

Set i skattereformsammenhæng er dette konsekvensændringer og teknik, og derfor kan jeg ligesom hr. Peter Duetoft give min tilslutning.

Glønborg (KRF):

Det foreliggende forslag betragter jeg mest som en nødvendig teknik, som vi må gennemføre, når vi laver alt det andet, for at der kan være rimelig sammenhæng i tingene.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg takker for bemærkningerne. Dog vil jeg sige, at jeg synes, jeg fra Venstre og De Konservative hørte noget, jeg ville kalde chikane-sang.

Det er en interessant diskussion, man prøver at rejse om forlig. Hvad er det egentlig, problemet i den her sag er? Problemet i den her sag er, at hvis man ikke laver om på reguleringsloven, så vil man få det mærkværdige forløb, at da arbejdsmarkedsbidrag jo indgår som noget, der reducerer løngrundlaget allerede i gældende reguleringslov, som hr. Henning Dyremose og jeg forhandlede i sin tid, men gør det med en vis forsinkelse, ville man ved ikke at ændre loven komme i den interessante situation, at af to personer, der tjente det samme – lad os sige 137.400 kr., den ene på maksimal dagpengesats, den anden som løn – ville den, der fik det som løn, allerede i 1994 opleve en reduktion som følge af arbejdsmarkedsbidraget og så få sin skattelettelse, mens den, der fik det som understøttelse, ville opleve at få den fulde skattelettelse uden reduktion i 1994, men derefter ville han på et lidt senere tidspunkt, hvor alle andre fik en fremgang, få en reduktion.

Det er så åbenbart meningsløst, at man må sige, at hvis man går ind på tankegangen her, som ligger bag skattereformen, er man simpelt hen nødt til at lave denne tekniske ændring, så skattereform og arbejdsmarkedsbidrag virker ens på folk, der tjener det samme og henholds-

[Finansministeren]

vis er i arbejde eller midlertidigt uden for arbejdsmarkedet.

Det er det, der sikres ved det forslag, der her er til debat, og det efterfølgende på dagsordenen.

Hvis man ville lege sofist i den borgerlige opposition, fordi man på et tidspunkt valgte at stå helt af dansk politik og pukke på forlig, så kunne man sige: Nå ja, men så måtte man jo indføre arbejdsmarkedsbidrag af understøttelsen i stedet for. Det er ikke forligsbundet.

(Kort bemærkning).

Jens Jørgensen (KF):

Finansministerens første sætning beskæftigede sig med begrebet chikanesang. Lidt senere benyttede finansministeren begrebet sofist.

Må jeg ikke godt minde finansministeren om et par i hvert fald for mig og Det Konservative Folkeparti vigtige ting?

Jeg understregede, at vi betragter det her som følgelovgivning. Jeg sagde oven i købet, at som en tråd igennem det gik der en balance. Den ville vi forholde os til.

Jeg synes ikke, det er fair at kalde det chikanesang, når jeg derefter går op og påpeger, at der er et syvkantet politisk forlig.

Jeg synes ikke, det er udtryk for sofisme, i hvert fald ikke i den klassiske fortolkning af sofisme, at pege på, at man har indgået et forlig. Ellers er finansministeren nødt til at indarbejde en ny definition i diverse ordbøger.

Når jeg læser de politiske beretninger og de politiske udtalelser med mine faglige briller, historikerens briller, har jeg gang på gang hæftet mig ved, at finansministeren har understreget skatteforliget med den tidligere regering.

Hvad er der forkert i, at finansministeren som oppositionsmand taler om skatteforlig og om, at forlig er forlig og forlig skal holdes og kun kan ændres, dersom forligspartierne, som finansministeren i visse sammenhænge var forligspart med, er enige? Så går jeg op på Det Konservative Folketingspartis vegne og siger som supplement, at det synes jeg er en seriøs og åben markering af, hvad det her skal være arbejdsgrundlaget for. Jeg siger, at der er et politisk forlig om svært stof. Og forlig bør man holde, indtil man har forhandlet parterne imellem. Så får jeg at vide, at det er chikanesang – en højst besynderlig form for retorik, må jeg nok sige, efter et oplæg, der forsøgte at behandle temaerne sobert og regulært.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg kan egentlig godt forstå – hvis hr. Jens Jørgensen opfattede det, jeg sagde, som specielt møntet på ham – at han var en lille smule forarget. Det var egentlig ikke specielt møntet på hr. Jens Jørgensen.

Jeg skal ikke gå mere i dybden. Nu skal vi jo forhandle det alt sammen. Det skal vi da. Men man kan altså ikke, synes jeg, med sagligheden i behold sige, at hvis der gennemføres så store ændringer – skattesystem, arbejdsmarkedsbidrag – så kan man under henvisning til et forlig engang acceptere, at der sker disse mærkværdigheder med virkningen af reguleringsmekanismen.

Men lad os dyrke det i udvalget, for jeg tror, at enhver kan se, at hvor små ændringer i sociale bidrag, som aftales på arbejdsmarkedet, selvfølgelig godt kan få lov til at slå igennem med den forsinkelse, der ligger i den nuværende mekanisme, dér vil store ændringer som det arbejdsmarkedsbidrag, vi lige har diskuteret under det forrige punkt, give nogle helt mærkværdige psykiske virkninger i forholdet mellem dem, der er i arbejde, og dem, der er på overførsler, som jeg ikke havde fantasi til at forestille mig at Venstre og Konservative ønskede at fastholde. Det var sådan set det, der var baggrunden for min bemærkning. Jeg vil ikke – og det tror jeg måske heller ikke lønner sig for Hr. Jens Jørgensens parti – genoptage en historisk diskussion om, hvorvidt man ensidigt kunne opsigte et skattereformforlig fra 1985, sådan som den daværende statsminister gjorde det. Men han gjorde det og grundlagde en ny politisk tradition.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Den sidste del af debatten – ikke kun, hvad finansministeren sagde, men også hvad tidligere ordførere sagde – får mig til at sige følgende:

Det er rigtigt, at vi har et reguleringsforlig, vi har et satsreguleringspuljeforlig, og det er rigtigt, at vi nu står over for en skattereform, som vi skal have fundet ud af hvem der kan støtte, og hvem der ikke kan støtte, og det er rigtigt, at forhandlerne om det her trækker i hver sin ende af skattereformen.

Så må jeg have lov til at sige, at vi må finde en løsning på resten. Det kan ikke være sådan,

[LIII Gyldenkilde]

at vi skal stå og rive hovederne af hinanden, fordi vi har indgået en aftale og står i det problemsæt, som vi står i nu. Det kan ikke være sådan, at vi skal ud og finde nogle helt nye modeller, som gør tingene endnu mere komplicerede, så slet ingen kan forstå, hvad det er, vi har med at gøre. Det synes jeg er uværdigt for Folketinget.

Men udgangspunktet er, at vi skal forsøge at finde en løsning på det her, hvor vi overholder de aftaler, vi har med hinanden. Herom skal ikke herske tvivl. Vi skal finde løsninger. Det er det, vi er sat herind for.

Henning Dyremose (KF):

Jo jo, men nu vil jeg godt lige minde fru Lilli Gyldenkilde om, at det var hr. Jes Lunde, der bebrejdede hr. Helge Sander, at han overhovedet i en debat rejste spørgsmål om at ændre ved ordningerne. Det var bebrejdelsen. Her er der altså tale om et lovforslag, og det, der er vigtigt for os at slå fast, er, at det ikke ensidigt er regeringen og den nuværende finansminister, der definerer, hvad der var forligsstof, og hvad der ikke var. Det gør de syv forligspartier. Det er ikke ensidigt finansministeren og den nuværende regering, der definerer, hvad der er mærkværdigheder. Det gør de syv forligspartier. Sådan må et forlig selvfølgelig være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 328:

Forslag til lov om ændring af lov om en satsreguleringsprocent.

Af finansministeren (Lykketoft).

(Fremsat 25/5 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Klaus Hækkerup (S):**

Det her lovforslag har vi, om jeg så må sige, allerede debatteret under det foregående lovforslag. I hvert fald har der været flittigt henvist til indholdet af det, og jeg skal derfor ikke gøre en lang historie ud af det andet end at sige, at vi kan støtte lovforslaget.

Vi har bemærket det konservative standpunkt om, at det her er forligsbrud. Jeg vil nu godt sige, at hvis hensigten med det forlig, vi indgik, var sikring af en nogenlunde parallel lønudvikling for de forskellige lønmodtagergrupper, og det var det vel egentlig, så betragter jeg nærmest det her lovforslag som et forslag om at leve op til forligets reelle indhold. Men jeg vil i øvrigt ikke genåbne den diskussion.

Jens Jørgensen (KF):

Så vil jeg følge den venlige tone fra hr. Klaus Hækkerup op og lige sige, at jeg brugte ikke udtrykket forligsbrud. Jeg gjorde opmærksom på, også direkte til finansministeren, at der lå et problem. Det skulle løses, det skal løses så vidt muligt og så langt, vi kan komme inden for forligets ramme. Det er det, der må være vores fælles udgangspunkt.

Må jeg sige om det her lovforslag, som direkte angår satsreguleringsprocenten, at da vores ordfører, hr. Kent Kirk, ikke kan være til stede, skal jeg bare henvide til mine bemærkninger til det forrige lovforslag og pege på, at man her gør opmærksom på indregningen af arbejdsmarkedsbidragene med samtidighed i satsreguleringsprocenten. Vi synes, at det er et vigtigt og et rigtigt princip, og det er ikke principperne, der vil volde de store problemer.

Jeg håber også, at vi kan få et fornuftigt samarbejde om de ting, der ligger i det her og i det forrige forslag. Men faktisk er det klart, at når man laver så stor og gennemgribende en serie love, som skattelovene er, er der en række følgerlove, som vi alle sammen må være forpligtet til at arbejde seriøst med og ikke bare sætte os over i en eller anden krog og sige: Vi var ikke med til det ene, og så vil vi heller ikke være